

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

Áldott feltámadási ünnepet kívánunk minden olvasónknak!

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt:
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

KRISZTUS AZ ELSŐ ZSENGE

„Első zsengeként támadt fel Krisztus, azután az ő eljövetelekor következnek azok, akik a Krisztuséi.”
(I. Korinthusi levél 15,23)

Tavasszal olyan erőteljesen éled a természet, a kopár tájak megtelnek színekkel, virágba borulnak a fák, megjelennek a békés, zöld színeknek mindenféle árnyalatai. Minden olyan reménytelinek tűnik, minden a kezdetről beszél és dalol. Hagy daloljon a mi szívünk is egy ilyen zsengeről, reményteli kezdetről!

Húsvétkor Krisztus hatalmas győzelmét ünnepeljük a halál felett. Egy olyan győzelmet, amit azelőtt senki sem élhetett meg. Tudunk olyanokról, akik feltámadtak a halálból, de ők a romlandóságra támadtak fel, földi testüket állította helyre Isten. Ezzel szemben Jézus az első zsengeje a romolhatatlanságra való feltámadásnak.

A mi tekintetünk közép-pontjában álljon ez: „Első zsengeként támadt fel Krisztus, azután...” Olyan jó lenne ugyanis, ha a feltámadás ünnepét nem csak visszaemlékezések, szép ünneplő ruhák és népi hagyományok kedves légköre lengené be, hanem annak a csodának előíze is, hogy Jézus az első volt az öröklétre való feltámadás csodájának, de nem az utolsó!

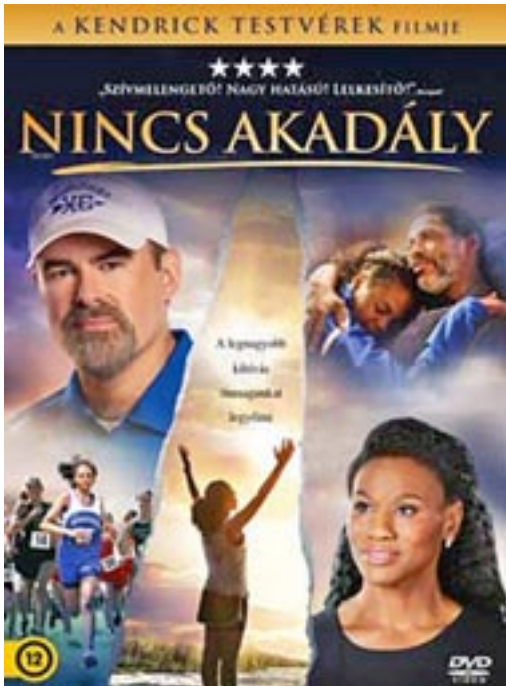
Jézus értünk jött el, értünk élt, értünk halt és értünk támadt fel! Azért jött, hogy ahol a halál ajtaja zárva volt és sötét börtönként zárva tartotta a mi életünket, oda elhozza a szabadságot! Szabadságot az elferdült önzőségünkéből, szabadságot a bűnből és annak zsoldjától, a haláltól! De ez nem egy régen lezáródott

történet, hanem ennek van egy jövőbeli felfoghatatlan ígérete is, amit ma fogadhatunk el! Ha Krisztuséi vagyunk, akkor nem csak Krisztus, hanem mi is ebbe a romolhatatlan, örökkévaló, mennyei testbe öltözhetünk!

A mi szívünk és szánk teljen meg dicsérettel, hogy Krisztus megszabadított, győzedelmeskedett, első zsengeként utat tört, de magasztaljuk Őt azért is, hogy így Krisztusnak és az örökkévalóságnak részesei lehetünk! Lássuk meg a feltámadás aktualitását, felfoghatatlan beteljesedését! Ez örömhír a javából, ez lelki tavasz, ez reménység, ez erő! Éljük Vele!

*Korsós Tamás
református lelkipásztor*

NINCS AKADÁLY?

Húsvét idején minden bizonnyal jut idő arra, hogy együtt legyen a család, és a tartalmas beszélgetések mellett helyet kapjon egy közös esti filmnézés is a programok sorában. Különösen, hogy a Nincs akadály c. film megtekintése után bőven lesz újra miről beszélgetnie a családnak.

John Harrison edző élete egy csapásra megváltozik, amikor középiskolai kosárlabdacsapatával és az állami bajnokság megnyerésével kapcsolatos álmai szertefoszlanak. Ráadásul az iskolaigazgató unszolására egy olyan sport edzője lesz, amelyet nem ismer és nem is szeret igazán. Terepfutást kezd el tanítani, ám érdeklődés hiányában azt is csak egy asztmás kislánynak. A tininek ráadásul az élete sem egyszerű, de a keresztyén edző és családja számára fontos, hogy Hannah élete jó irányba forduljon. Apa nélkül felnőni nem egyszerű,

és legtöbbször olyan sérüléseket okozhat a gyermeki lélekben, amelyekről sokáig nem is szerez tudomást az ember. Jó esetben egy félresiklott emberi kapcsolat során döbbenhetünk rá a hordozott sebekre, rosszabb esetben pedig egy életen át felderítetlen és kezeletlen marad a probléma. Ezzel pedig kódolva van a kudarcokkal szegélyezett felnőttkor, a megoldhatatlan problémákkal teli élet.

Az izgalmas, érzelmeiktől fűtött egészestés film a hit erejéről szól. Arról, hogy merni kell álmodni, és bízni kell Istenben, hogy ha jó és nemes a cél, akkor

Ő a lehetetlenen is áttevez velünk. Évtizedes sebeket gyógyít be, amire földi halandó magától nem képes. Magunktól csak addig jutnánk, hogy a sérelmeinket „ápoljuk”, pedig a megbocsátás isteni erőket képes felszabadítani bennünk.

A Nincs akadály kötelező film mindenkinek. A kételkedők, tamaskodók éppúgy választ kaphatnak belőle számos kérdésükre, mint akik erősebb hittel élnek mindennapjaikat. Nézzük meg azért is, hogy a címben szereplő mondat többé ne legyen kérdés a számunkra!

Örömteli tény, hogy bárki számára legálisan elérhető a film a Videá oldalán.

A teljesség kedvéért a közvetlen címet is közreadjunk: <https://videa.hu/videok/sport/nincs-akadaly-overcomer-teljes-film-alex-kendrick-bible-42Rigf19ZSeKapJO>

Dr. Szilvay Balázs

MIÉRT JÓ ISTENTISZTELETRE JÁRNI? 1.

„Sóvárog, sőt eleped a lelkem az Úr udvarai után.” Zsolt 84,3/a

szavakkal teszi nyilvánvalóvá a 84. zsoltár szerzője, hogy milyen jól érzi magát a templomban és a templomi közösségben. Azóta is sokan vannak, a Krisztus-hívők között is, akik – ha nem is ilyen patetikusan fejezik ki, de – valami hasonlót éreznek. És még többen vannak azok, akik ha naponta százszor mennek el akár a saját felekezetük temploma előtt, akkor sem jut eszükbe, hogy valami nagy, jó dolog történhetne velük, ha egyszer átlépnék annak küszöbét. Persze nem könnyű annak, aki beleszületik ebbe a templomtalan, istentiszteletlen életbe, mert szülei, nagyszülei sem mentek és őt sem vitték oda. Mások kikoptak belőle, mert valami miatt azt hiszik, hogy ennél fontosabb dolguk van az összes vagy a legtöbb istentiszteleti időpont alatt. „Neked erre van időd?” – provokálja a templomba nem járó a templomba járó, mert provokációnak veszi, ha rokona, barátja, hitvese vagy ismerőse oda hívja.

Persze a legtöbben azt hangsúlyozzák, hogy ők hisznek, de ahhoz nem kell templomba járni. Aztán ha „megvakarjuk”, hogy mit hisznek és mi a hitük gyümölcse, akkor már nem zeng olyan szépen a templomtalan hitvallás. Még akkor sem, ha szalonképesnek tűnik az a mondas, hogy „a magam módján hiszek”. Aki a maga módján hisz, annak megvan a maga istene. Nyilván csak saját magának, hiszen ő teremtette, ő alkotta, ő manipulálja, mintegy komolytalanná téve a hit kérdését. Ez már a bálványimádás kategóriája, hiszen nem a teremtő Istenre tekint, hanem a maga által teremtett bálványra. Erről talán még annyit lehet mondani, hogy a hitetlenség is ez a kategória, hiszen a legtöbben olyan képzelt istenben nem-hisznek, akiben jobb is nem hinni.

Arról a kérdésről viszont sokat lehet mondani, hogy a bibliai, keresztyén alaptanokat valló, azok erkölcsiségére is törekvő

emberek miért mondanak le az istentiszteleti, gyülekezeti közösségről?! Olyan ez, mint amikor valaki komolyan gondolja, hogy feltétlenül szereti apját, de rá sem néz testvéreire. Szóval, akinek van mennyei Atyja, annak quasi mennyei anyja itt a földön az Anyaszentegyház, ahol pedig sok-sok testvére van. Olyanok, akiknek lényegileg ugyanazok a sorskérdései, ugyanazok a félelmei, ugyanazok az örömei a sok-sok különbözőségük ellenére is. Hogy lehetek én jó gyermeke apámnak, ha totálisan érzéketlen vagyok testvéreim iránt?! Ezzel a kérdéssel jó, ha mindenki szembeül!

És még mindig ott van az a kérdés, hogy miért kell templomba menni? Miért kell istentiszteletre menni? Találkozunk munkában, otthon, utcán, meccsen... Nem elég ott gyakorolni az ember-testvériséget? Erre már van egy határozott nemleges válaszunk. Nem, mert teremtetségünkönél fogva nem jó az embernek egyedül. A Szentírás első lapjain ez a házasság intézményének az isteni bevezetője, de ez általában is érvényes az emberre. Nem jó az egykének, bármi is legyen egykeségének oka. Nem jó a szinglinek, akármit is gondoljon róla. Az ember homo politicus, ami azt jelenti: társas lény. És minél fontosabb, szentebb, nehezebb, lényegesebb... egy dolog, annál nagyobb szükségünk van egymásra. Sőt, a legprofánabb és legegyszerűbb, szinte létfenntartó szükségleteink egy részét is jobb közösség-

ben tenni. Ahogy Arany János is mondja: „Jobb izű a falat, ha mindnyájan esznek”. A zugivás és a társasági ivás között is minőségi különbség van, még akkor is, ha egyformán ártalmas.

Mennyivel inkább így van ez a kultúrában és a spiritualításban! Nem olyan jó magántanulónak lenni, jobb közösségben tanulni. Lehet egyedül pasziánszozni, de jobb hármásban-négyesben kártyázni. Nem olyan jó magányosan énekelni, zenélni, mint kórusban vagy zenekarban. És innen már csak egy lépés: jó dolog a belső szobánkban egyedül imádkozni, jó dolog a Szentírást békességben olvasni, de sokkal jobb dolog a zsolnárt együtt zengeni, a fohászt együtt mondani, Isten szavának megértésére közösségben törekedni. Múltban és jelenben hányan vállalnak óriási áldozatot, hogy templom épüljön vagy legalább egy fűthető, meleg helyiség legyen a fentiek gyakorlására. Mások pedig jó esetben úgy mennek el a templom előtt, mint a Kossuth szobor előtt, rosszabb esetben úgy, mint ha ott sem lenne.

Igen, hisszük, hogy a mindenható Istennek gyermekei és unokái vannak, de nem egykői. Azt pedig tudjuk, hogy a mindenható Isten gyermekeit és unokáit Krisztus nagy családjában, az Anyaszentegyház egyik vagy másik felekezetében/gyülekezetében tudja jó helyen, ahol gyermekei Isten tudatos és öntudatos népévé lesznek. Az istentiszteletek pedig arra rendeltettek sokféle – látványosabb és szerényebb – formában, hogy ez az istennéppé formálódás minél többeknek személyes élményévé, valóságává váljon.

Ünnepi/vasárnapi/történeti istentiszteletek

A teljes Anyaszentegyházra érvényes, hogy a legjelentősebb ünnepünk a Húsvét, amelyen a feltámadás titkát és csodáját, Isten halálon is úrrá lévő hatalmát hirdetjük nagy örömmel. Városunkban a három nagy ünnepen, mindhárom templomban ünnepi istentiszteletet tartunk vasárnap és hétfőn, illetve első és második napon, valamint különleges istentiszteletet és szeretetvendégséget élhetünk meg Húsvét vasárnap hajnalban a Soli Deo Gloria Közösségi Házban. Egyébként minden vasárnap ezt a Húsvét reggeli csodát ünnepeljük és ennek megfelelően a krisztusi időszámításunkban a hét vasárnapkal kezdődik. Szerencsésebb nyelvek – szláv, latin, német – minden vasárnapot feltámadás-napnak vagy az Úr napjának nevezik. A további jeles ünnepnapjaink Isten nagy tetteire emlékeztetnek, ahogy az az Apostoli Hitvallásban is megjelenik. És attól ünnep egy ünnep, hogy benne nyilvánvaló az Isten nélkülözhetetlen jelenléte. A reklámokban sokféle badarságot hallunk, hogy mi kell, mik a feltételei az ünnepnek, de a hívő tudja – és ezért megy istentiszteletre –, hogy ezek mind Isten kegyelméről és nem süteményreceptekről szólnak. Karácsonykor emberi formában jött el közénk az Úr, Nagypénteken kereszthalált szenvedett értünk, Áldozócsütörtökön mennybe ment, Pünkösdkor a Szentlélek kiadásával jelezte velünk-létét, Mindenszentekkor gondolhatunk különleges szolgálóra, de arra is, hogy minden és mindenki lehet szent, és csak az a szent, akit az Úr megszentel. Az ünnepeinket további jeles vasárnapok készítik elő,

mint Advent első vasárnapja, Nagyböjt első vasárnapja, Szentháromság vasárnapja, valamint az Újév reggeli harangok is istentiszteletre hívnak, hiszen jó, ha tudjuk, kitől kapjuk az időt, legyen az jelen, múlt vagy jövő. A legtöbb egyházban éppen ezért a történelem Urának is hálát adunk jeles történelmi évfordulókon, nemzeti ünnepeinken: március 15-én, október 23-án, állami ünnepünkön, augusztus 20-án, valamint a 16. századi Reformáció napján, október 31-én.

Tehát aki komolyan veszi a fentieket részben vagy egészben, az mindezek komolyságát, valóságát és nem utolsósorban magára vonatkozó áldását gyülekezeti közösségben, az említett istentiszteleteken tudja igazán elfogadni. A világon senkinek nem teszünk szívességet a templomba járással, de a magunk humán, spirituális szükségét rövidítjük, és így emberi minőségét csorbítjuk a távolmaradással. Persze ha a fentiek pusztá gondolatától is irtózik valaki – mint ördög a tömjéntől –, annak is csak ugyanezt mondhatjuk, hátha egyszer egy fordulat áll be az életébe, már csak azért is, mert valláslélektanilag az irtózás/viszolygás és a vonzalom/bűvölet egy töről fakad. Távol kerültünk az Istentől, a Paradicsomon kívüli állapotban vagyunk. Éppen ezért különös kiváltság, hogy Isten szóban és nagy áldozatos tettekben utánunk jön és áthidalja a távolságot közte és köztünk, valamint köztünk és embertársaink között. Ennek a titkát, csodáját és áldását sokféleképpen, de igazán a templomi istentiszteletben élhetjük meg. Ne mondjunk le róla!

Dr. Bóna Zoltán

Folytatás következik!

HOGY VAGY?

Hangzik felületesen a kérdés, amikor barátal, ismerőssel találkozunk. Kösz, jól! – hangzik még felületesebben a válasz. Aztán ha kicsit tovább kérdeznak bennünket, hajlamosak vagyunk átcsapni panaszkodásba, esetleg a munkahelyi problémákat, a párkapcsolati vagy családi nehézségeket, az esetleges betegségeinket. Csupa olyan körülményt sorolunk fel, amelyek hatással vannak mindennapjainkra, közérzetünkre. Az éppen aktuális hangulatunk a minket érő aktuális hatásoktól függ, s ezen keresztül definiáljuk állapotunkat. Sokan ebben a téves tudatállapotban élnek le szinte egész életüket, és nem is gondolnak arra, hogy dolguk lenne önmagunkkal.

Pedig régóta bizonyított tény, hogy nincs szerencsétlen ember, mint ahogy szerencsés sem. Még a lottóötös sem nettó szerencse kérdése, minimum szelvényt kell venni hozzá, és 5 számot beikszelni rajta. Vagyis tenni kell érte. Az ember maga alakítja az életét, jó esetben Istenhez kapcsolódva, Vele közösségben élve. A bennünket érő ilyen vagy olyan

hatások pedig jórészt attól függenek, hogy milyen képet alkotunk magunkról, ergo, hogy vagyunk önmagunkkal. Békében? Harmóniában? Vagy épp ellenkezőleg: bizonytalanságban, félelmeinktől gyötörve?

Nem árt, ha idővel felismerjük, a minket érő történések zöme attól függ, milyenek vagyunk mi magunk? Tudjuk-e szeretni önmagunkat, elfogadni feltétel nélkül a teremtett lét minden hibájával és tökéletlenségével együtt? Vagy inkább kétségektől gyötörve, a körülményekben keresve önpusztító létünk okát frusztrálódunk nap, mint nap...

Boldog, aki felismeri, hogy képes változtatni önmagán, szemléletmódján, és ezen keresztül a sorsán. Az önismeret-hoz azonban hosszú és fájdalmas út vezet. Az ezután következő személyiségfejlesztéshez pedig még inkább. Előbb „meg kell halnunk”, hogy újjá tudjunk születni. Szokás mondani, addig nem tudunk elrugaszkodni a talajról és a fény felé úszni, amíg le nem érünk a tó aljára.

Egyszer minden ember életében eljön a pillanat, amikor annak a bizonyos tónak a fenekére ér. Kinél előbb, kinél később, de bizonyosan eljön. A kérdés csak az, felismerjük-e a változás/változtatás szükségét, vagy maradunk továbbra is abban az önpusztító létben, ami engedte eddig süllyedni a lel-künket.

Közeleg a feltámadás ünnepe. Krisztus kereszthalála az új-

jászületésről is szól. Arról, hogy bűneinket megváltva ad új esélyt az Életre. Arra az életre, ami ha erősen kapaszkodik a hitbe, örökkön örökké tart.

Tanuljunk meg hát szeretni először önmagunkat, hogy aztán másokat is szeretni tudjunk úgy, ahogy az Istennek tetsző. Higgyünk abban, hogy a teremtés okánál fogva tökéletesek vagyunk, és ne legyünk elégedetlenek! Teremtsük meg saját belső nyugalmunkat, lelki békénket! Ne spóroljunk meg magunktól az időt a pihenés, a szórakozás és az örömök megélése terén! Válgjunk jó értelemben véve öntudatosabbá, tudjuk felismerni azt, amire szükségünk van, és ami a legnehezebb: tudjunk nemet mondani arra, ami számunkra nem jó, ami leszívja ez energiánkat, ami csak mások önző céljait szolgálja! És ha ezek mentén gondolkodunk magunkról, az életünkről, akkor magabiztosabban fogunk tudni felelni a címbe feltett kérdésre: **KÖSZÖNÖM, JÓL!**

Dr. Szilvay Balázs

CSERKÉSZCSAPATUNKAT AZ A MEGTISZTELTETÉS ÉRTE,

hogy a Magyar Cserkészszövetség ICHTHÜSZ/Protestáns Közössége nálunk, a Soli Deo Gloria Közösségi Házban tartotta kétnapos közgyűlését február 23 – 24-én. Az alkotótagok 10 csapatból jöttek össze, hogy értékeljék a múlt esztendőt és tervezzék az ideit.

A Közösség elnöke az 1. BKIE csapat parancsnoka, a mi csapatunk mentora és szponzora, Zoli bácsi (dr. Bóna Zoltán) arra kért bennünket, hogy egyrészt a helyi csapat kicsinyei és nagyjai jelenlétükkel szolgálják a cserkészies közösségi atmoszférát, és ami nem kevésbé fontos, szolgáljanak az asztal körül finom ételekkel, italokkal, teával, üdítővel és egyáltalán álljanak a közgyűlés rendelkezésére. Ennek a felkérésnek természetesen csapatunk – a közgyűlés megelégedésére – boldogan tett eleget. Igazán cserkészies két napot éltünk meg: ahol tudtunk, segítettünk, kötelességünket teljesítettük, a közösséget gyakoroltuk.

Illesse köszönet mindazokat, akik a felkért szolgálatra jelentkeztek és azt példásan elvégezték: gyermekek, felnőttek és az őrsvezetők. És persze szeretettel gondolunk a közgyűlés alkotótagjaira, akik felelős döntéseket hoztak annak érdekében, hogy a magyar cserkészközösségen belül meggyőző erővel tudjuk megvalósítani jelszavunkat: Jézus Krisztus a cserkésznek is Ura!

*Nagyné dr. Csobolyó Eszter
cst., cspk*

SZUBJEKTÍV EMLÉK- ÉS GONDOLATFOSZLÁNYOK A PÁL APOSTOL NYOMÁBAN CÍMŰ ZARÁNDOKLATUNKRÓL

Utak, utazások, útkeresztveződések

Az utazás az általam ismert nyelveken azon túl, hogy elmegyünk a-ból b-be azt is tartalmazza, hogy közben milyen szellemi, lelki élményeket fogadunk be vagy bocsátunk ki és persze azt is, hogy ezek nyomán milyen változás megy végbe az életünkben. Lehet rövid úton nagy élményekkel nagy változásra jutni, és lehet hosszú úton kevés élménnyel sivárosodni. Már a bevezetőben leszögeztem, hogy számomra és talán útítársaim számára is egy viszonylag rövid út – mindössze két hét, bár 7500 km – sok szép élményt és hiszem azt, emberi minőségünkben is pozitív változást tudott hozni.

Persze magamról kell először is szólnom, hiszen én már a nagy utazás vége felé vagyok abban a helyzetben, amikor minden lépés, legyen az fizikai vagy spirituális, nagy jelentőséggel bír és hálaadásra érdemes.

S ha már Pál apostol kapcsán útról és utazásról beszélünk, azt tényszerűen leszögezhetjük, hogy a damaszkuszi úton nem jártunk. Ott már elődeink jártak, akik az összes bukducsolásuk közepette és ellenére számunkra olyan utat jelöltek ki – az Úr kegyelméből –, amelyen Pál apostol útján, tehát a kegyelem útján maradhatunk még akkor is, ha a legtöbb kátyúba belelépünk.

Magunkról

Négyen indultunk egy szép augusztusi reggelen a napkeltével egyidőben Dunavarsányból. A csapatot Balázs alkotta, akinek a felmenői között bőven voltak református lelkészek, akiknek hagyományát, értékrendjét, aldozatkészségét, felelősségét presbiterként folytatja a gyülekezetben. Volt egy Barnabásunk is, aki nevével is emlékeztetett az ősegyházi Barnabásra, aki Pál apostol munkatársaként abban az Antiókhában is szolgált, ahol először hívták Krisztus követőit keresztényeknek. Ha valaki keresi őt hétköznap, megtalálja a halásztelki városházán, ahol alpolgármesterként szolgálja közösségét azzal a lélekkel, amit hetente táplál a szentmisén a halásztelki templomban. És volt egy Szilárdunk is, aki évekig Taksonyban gyakorolta katolikus hitét, ebben próbálta nevelni gyermekeit, és ha már az ősoket

emlegetem, akkor mondhatom, hogy Szendi József, veszprémi püspök majd érsek volt a nagybátyja. Volt egy Zoltánunk, akinek az apukája – még ereje engedte – gyülekezetünknek világi elnöke, főgondnoka volt. Azt megelőzően, amikor sok kortársa a diktatúra pártja házatáján kereste a boldogságát, akkor ő egyháza táján szolgált presbiterként, minden vasárnapos templomlátogatóként, amibe úgy nőtt bele, hogy tinédzserként édesanyjával karöltve vályogot vetett, hogy istenháza épüljön az evangélium szerint reformált egyháznak Dunavarsányban. Egyháza iránti hűségét és Istenbe vetett hitét akkor sem vesztette el, amikor a legnagyobb szülői fájdalom nehezedett rá. Sőt, az tartotta meg őt. Zoltán fia ma presbiterként szolgál.

Volt még egy Zoltánunk, akiről körülbelül ugyanaz mondható el, mint Balázsról,

azzal a különbséggel, hogy elfoglaltsága okán a másik Zoltán presbiterrel és Lászlóval később kapcsolódtak a programba. Apaként – talán magától értetődő az örömöm, hogy – egyik fiam elsegített az útra, a másik meg apja és testvére után jött barátaival. Volt egy Lászlónk is Győrből, a barátság okán. Ő sem járt a damaszkuszi úton és ennek lehet, hogy mi vagyunk az okai, mert nem voltunk túl meggyőzően vonzók számára. De azért azt elmondhatjuk, hogy abban az Európában, ahol a többség úgy irtózik mindentől, ami a keresztyén-ségre/Krisztusra emlékeztet, mint ördög a tömjéntől, ott direkt pozitívum, ha a hitüket gyakorlók és a hitben értetlenkedők jó barátságban tudnak egy utat járni a-tól b-ig, ami ígéretesen mutat a spirituális közös út felé. Ja, és én is ott voltam, amiért csak hálás lehetek Istennek és útitársaimnak!

Pál apostolról

Sokat tudunk róla, de legtöbbször csak a híres megtérését emlegetik. Ennek őszinte valóságát későbbi életének szolgálata dokumentálja, amelyben

gyülekezeteket alapított, gyülekezeteket látogatott, gyülekezetekkel levelezett, egész életében szinte vért verejtékeztve igyekezett értelmezni a Krisztus-hitet, szemben a nyilvánvaló pogánysággal, a dialektikusan kapcsolódó zsidósággal és persze azzal a sok-sok eszmével, amely döngetett kaput-falat és sokszor befogadtatást is nyert a keresztyén hitelvekbe és hitgyakorlatokba. A mai Törökország is, Kisázsia néven a munkaterülete volt. Élete, mondhatnánk azt, hogy egysíkú, mert egy dolog érdekelte: Krisztus igazságának értelmezése, terjesztése és védelme. Hittanáról pedig annyi mondható el, hogy az kitapinthatóan mind a mai napig átvonul a keresztyén teológia hossz- és keresztmetszetén egyaránt. Akiknek hite a 16. századi Reformáció felismerésein keresztül nyúlik vissza Krisztusig, azoknak különösképpen is szentje és apostola a tarzusi Pál, aki bár kisázsiai született, zsidó származású volt. Az ősegyházi eszmélődések során különösen is szent Ágoston – ahogy mi mondjuk Augusztinus egyházatyja – volt érzékeny tanítására. A középkori letisztulásban, a Reformációban Martin Luther és Jean Calvin számára kristályosodott ki a páli kegyelemtan, amelyről manapság úgy tűnik, még református körökben is fogalmi zavarok vannak. Gondolhatjuk, hogy a 10. századi iszlám invázió, aztán a 20. századi Atatürk-i szekularizáció, majd a 21. századi iszlám reneszánsz ezeket a nyomokat szinte nyomtalanul eltüntette.

Pál apostol missziói útjai

De levelei fönmaradtak. Ezeket olyan városokban és városokba írta, amelyekben már akkor is maroknyi keresztyének lélekvesztői hánykolódtak a pogány tengerben, akik jöesetben a zsinagógák farvizén tudtak hullámhegyet és hullámvölgyet túlélni, rosszabb esetben pedig a zsinagóga népe is ellenük fordult. Pál apostol sokat volt úton és talán talpának bőrén is tapasztalta, hogy „...nem azé, aki akarja, és nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” De jó annak, aki nem csak éli ezt a könyörületet, hanem megköszöni Istennek és gyakorolja másokon! Mi légkondicionált, GPS-es, hűtőládás kényelemben 7500 km-t futottunk Pál

apostol nyomában. De így is elmondhatjuk, hogy e bölcs felismerésében erősödtünk, nem hiába égettük a benzint és koptattuk a gumit. Sajnálatos tény, hogy a fizikai és kulturális nyomokat újabb fizikai és kulturális nyomok eltakarják. Hála Istennek, ez csak részben igaz a spirituális nyomokra. Ez esetben a nyomok el- és letünése már nem törvényszerű, az megtartható. Aki megtartja, az érzi e spiritualitás megtartó erejét. Ezt magunkon éreztük Törökország útjain is, függetlenül attól, hogy Pál apostol járt-e azokon a köveken vagy kövek között, mert Pál apostol teológiai/lelki nyomait lelkünkben hordoztuk.

Törökországról

Legtöbb honfitársunkkal együtt Törökországról csak a hírek adta információkat tudjuk, a törökökről meg annyit, hogy fölégették országunkat a 16-17. században, de legyőztük őket Egerben és Nándorfehérvárnál. Meg azt is, hogy jeles történelmi pillanatokban velük szövettünk a „másik pogány”-nyal, a Habsburg elnyomással szemben Bethlennel, Bocskaival az élen.

Az már túlmutat Törökországon és a törökökön, hogy a 9. századtól kezdve irtják és alázzák az iszlám radikálisok a keresztyéneket, olykor a hindukat, de nem ritkán saját hittestvéreiket is. De nem helyes összekeverni az iszlám radikálisokat –

akiknek spiritualitását messze fölülmúlja/elnyomja politikai/hatalmi ambíciójuk – azokkal a hívekkel, akik a Korán tanítása szerint igyekeznek tisztességben, békességben, családszeretetben élni, sok magát keresztyénnek vallót megszegyenítve. Biztos Törökországban is van ebből is, abból is, de mi csak kedves török-

kökökkel találkoztunk, akik vagy helyénvalóan muszlimok, vagy úgy szekularizáltak, hogy mecsetbe nem járnak, de tudják, ki teremtette a világot és azt is, hogyha az ő rendjéhez igazodnak, a tőle kapott racionalitásokat használják, akkor békességben, jólétben élhetnek. Szóval az elvilágiasodott török sem isten-

tagadó, és főleg nem habzik a szája ősei hitét még tartó vallási közösségek ellen. Ezt a definíciót egy korombéli, magát szekularizálnak valló töröktől hallottam, akiről még szó lesz a későbbiekben. Szóval harsány vallásellenességre példát inkább a hitehagyott keresztyének között találunk sajnos karnyújtásnyira. Ennek szimbolikus kifejeződése jól érzékelhető abban a jelenségben, hogy amikor az imám hangja megszólal, a városi vendéglőkben is lehalkítják a zenét és a pincérek eltűnnek. Ilyenkor senki nem türelmetlenkedik, nem hangoskodik, bár bizonyára az imám szavára sem nagyon figyel. És amikor a néhány perces imának vége, fölhangosítják a zenét és finom ételekkel, italokkal szolgálják a vendégeket tovább. Ennek ellenkezőjére sok példa van a mi környezetünkben körmenetek, temetési menetek, nyilvános

imádságok alkalmával. Arról nem is beszélve, hogy újonnan épült tornyokba nem mernek harangot helyezni, mert félnek a szomszédoktól. Sok helyen pedig világi bíróságokon kell megvédeni a déli harangszót. Örömteljes dolog, nagyon becsüljük meg, hogy városunkban napi többszöri alkalommal öt harang szól, aminek a lakosság egy része kifejezetten örül, a másik része pedig megértően hozzászólt.

*Ja, egy augusztusi péntek reggelen
el is indultunk*
és Isztambulig meg sem álltunk.

Szerb, bolgár és török határokon viszonylag zökkenőmentesen jutottunk át Balázs fantasztikus vezetésével, KIA-m kifogástalan működésével. Az esti csúcsforgalomban értünk Isztambulba, aminek külvárosa erősen emlékeztetett a '30-as '50-es évek Amerikájának városaira, azok 20-30 emeletes épületeivel, sok-savas útjaival és azok impozáns keresztezéseivel.

Aztán a belvárosban már az esti hömpölygő tömeg, a zsúfolásig megtelt vendéglők, minden sarkon önmagukat ajánló hotelok vártak bennünket és köztük bravúrosan megtaláltuk a magunkét. Az étteremben már nem voltunk ilyen szerencsések, mert egy nagyon jót találtunk, de nem a „magunkét”. A rendelésünk első tételénél felálltunk, merthogy nagy sajnálattal közölték, hogy náluk sör/fröccs nincs. Persze 20 méteren belül egy másikban már minden volt, hozzá a tipikus török ételek. Aztán jót aludtunk a hosszú út után.

*Mecsetek, minaretek, gólyák,
kutya és macskák*

Másnap természetesen beálltunk a kigyózó sorba, amely a Szent Bölcsesség – Hagia Szophia – immáron mecsetbe vezetett.

Volt időnk főtt kukorica ropogtatása közben eltűnődni azon, hogy „hogyan is változik a világ dicsősége”. Ez a gyönyörű épület, sok mázsa arannyal díszítve a Szent Bölcsességet hir-

dette keresztyén templomként legalább 500 éven keresztül. Mi ez a Szent Bölcsesség? Az a Logosz, amit ilyen-olyan formában az összes tudomány utolsó tagjában mi is használunk: „-logia”. Az ebből a szóból eredeztető logika, ez esetben isteni logika teremtett a világ kezdetén az őskáoszról logikus kozmoszt. S miután az ember az ördöggel szövetkezve ezt a logikus világot, természetet és társadalmat szépen toltá vissza a káoszba, ez a Logosz eljött emberi formában – úgy hívták, Jézus Krisztus – és meghirdette a hit, remény, szeretet elérhető logikáját és feláldozta önmagát, hogy ezzel eleget tegyen Isten igazságának. Aztán hisszük, hogy ez a bölcsesség jelent meg az első Pünkösdkor lelki formában és ez a szent lélek, Szentlélek vezetheti az engedelmes lelkeket a hétköznapi életükben és juttathatja őket az igazság felismerésére és a szentség megismerésére a jeles pillanatokban. E gyönyörű épület életébe aztán jött az iszlám. A konstantinápolyi keresztyéneket kardélre hányta, a Hagia Szophiából mecsetet csinált. Így működött több mint 1000 éven keresztül. Aztán jött az első világháborúban nagy tekintélyt szerző, Törökországot elvilágiasító, szekularizáló Mustafa Kemal Atatürk, aki kulturális központtá, múzeumná transzformálta az addig két vallás szent helyét. De forgandó a világ, mert jött Erdoğan, akivel együtt a 20. század végén, 21. század elején Törökországban az iszlám reneszánszát tapasztaljuk a többi között abban, hogy a

valamikori bazilika, majd mecset, majd múzeum ismét mecsetként szolgál.

Imát nem mondtunk, de cipőnket kötelezően levette ámul-

tuk, bámultuk a csodálatos épület szépségét, és olykor szívszorítóan felfedeztük az eredeti keresztényen állapotára emlékeztető jegyeket. A bejárat fölött például

még mindig Krisztus király uralkodik. Jó és meglepő üzenete van ennek is. Krisztust ki lehet űzni a templomból, de nem lehet kiűzni a világból. Sokan dolgoznak ez utóbbin, de kudarcra vannak ítélve.

Hosszan lehetne beszélni például a Kék Mecset szépségéről, meg talán másik sok száz mecset szépségéről e nagyvárosban. Természetesen erőnk és időnk korlátozta ezek meglátogatását. Viszont fontos, hogy hálás köszönettel emlegessük Helgát, aki – mint az isztambuli magyar konzulátus munkatársa – ránk áldozta szombatját és a legfontosabb helyekre vezetett bennünket. Sokat mesélt két évtizedes törökországi tartózkodásáról, török férjéről, annak

családjáról, gyermekeikről. Arról már kevesebbet, hogy van egy minimális örmény-keresztény közösség és arról még kevesebbet, hogy hogyan is él a valamikor Rómával vetekedő, joggal nagy tekintélyű konstantinápolyi patriarcha ebben az iszlám tengerben. Természetesen az én hibám, hogy ez utóbbi programra nem készültem és ezt nem forszíroztam.

Viszont Helga elvitt a Bazárba, a magyarul is beszélő butikokba, ékszer- és édességkereskedésekbe. Én pl. ijedtemben annyit költöttem, hogy haza is jöhöttem volna, ha nincs az a modern tranzakciós lehetőség, amely során egy-két telefonnal kártyámat újra lehetett tölteni. Nagy élmény volt ez is.

Számomra talán még nagyobb, hogy a főtéren fölnéztem az égre és gólyák százai, köztük biztos sok, magyar gólya röpkölt „melegebb éghajlatok” felé. Volt

ebben egy kis megnyugtató is, nevezetesen, hogy talán még a klímaváltozás nem tart ott, hogy a gólyák rájönnek arra, hogy fölösleges délre elköltözniük.

Furcsa látvány volt az utcán sétáló kutyák, macskák nyugalma is. Európában üldözik egy részüket, miközben másik részükkel a gazdáik egy ágyban alszanak. Látványuk is tanulságos. Atatürkről mondják, hogy a „forradalmi újításoknak” része volt, hogy befogatta az utcai kutyákat, legalábbis a nagyvárosokban, kivitette őket egy lakatlan szigetre és otthagyták őket. A többit el lehet képzelni. Szóval nem csak iszlám terroristák vannak és nem csak vallási fanatikusok. A terroristák sorait szaporítják a világ magukat liberálisnak, progresszívnek, forradalminak etc. nevező fiai is, Che Guevarától kezdve Ságvári Endrén és Breiviken keresztül az „antifa” aktivistákig és az őket mentetőöket. A törökor-

szági iszlám reneszánsz nem feltétlenül öröndetes, de ha ezeket a kutyákat, macskákat kérdezzük, biztos jobban érzik magukat Isztambul árnyas zugaiban, mint egymás szétmargangolására ítéltlen egy kietlen szigeten. Persze lehet, hogy én is más szemmel láttam volna a nagyvárosban kóborló kutyákat, macskákat, ha nem ismerem Atatürknek ezt a rémtettét. De ennél sokkal lényegesebb, hogy lenyűgöztek bennünket a rendben és tisztán tartott utcák, parkok, a finom kávék és hideg italok hűsítő hatása, és persze az autentikus – így egy kicsit sótlan – gyros. Ültünk villamoson, sokat gyalogoltunk, ámultunk, bámultunk, vásároltunk és bölcsekedtünk, mint afféle „túl-képzett” nyugati turisták.

Thököly borozójával, református istentisztelettel, Brüsszelre emlékeztető kávéházzal

kezdődött a vasárnapunk. A kérdésre, hogy vajon mit csinált Thököly Imre törökországi száműzetésében, nem nagyon tudunk válaszolni, de egy biztos, Isztambulnak egy gyönyörű domboldalában működtetett egy borozót. Azt csak az én fantáziám teszi hozzá, hogy bizonyára Tokajból szerezte be a portékát. De vajon kik itták? Mert a muszlim vallású törökök bizonyára nem. De Isztambul már régen világváros volt, mire Thököly odakerült, és először is ő sem egyedül volt, tehát a vele száműzöttek bizonyára megfordultak e helyen, ahol a honvágy fájdalmát egyik pohárral enyhítették, a másikkal fokozták. Másodszor

Thököly idejében Isztambulnak népes örmény-keresztyén és zsidó közössége volt, amely garantálta a borozó rentabilitását. Természetesen mire odaértünk, már nem működött. A helyén egy rosszkedvű fiatalember nehézkösen szolgált ki néhány kávét és Coca Colát.

Sokak számára biztos hihetetlen, hogy aki Isztambulban református istentiszteletre vágyik, az ezt megteheti, mert a holland konzulátus működtet egy impozáns kis templomot, ahova ugyan a biztonság kedvéért előző nap be kell jelentkezni, és a konzulátus beléptető rendszere elkerülhetetlen a templomhoz vezető folyosón is. Nem hasonlítható a monumentális Hagia Szophia tömeges zűrzavara e csöndes, légkondicionált templomocskához nem csak a grandiozitásában jelentkező különbség miatt a nagy mecset javára, hanem a meghittség miatt is a kis szent hajlék javára. Jó volt egyszerű szavakban hallani Isten szeretetét, a világ zajos káoszával szemben az Ő csöndesen, de bizonyosan eljövendő rendjét. A magyar emocionális és a nyugati spirituális élmény után következett egy szintén nyugatiasan berendezett kávéházban az a kulturális és persze kulináris élmény, amellyel befejeztük az isztambuli szűk három napunkat. S ha valaki helyénvalóan megkérdezi, hol volt ebben az egészben Pál apostol, akkor a válasz az, hogy bennünk, meg a nemzetközi protestáns istentiszteletben. Isztambulban ő maga sem járt, de azok odavihetik, akik az ő szent felismeréseivel járnak.

*Török strandolók,
szentháromságtan és füstölt
kolbász*

Számomra ez a vasárnap délután, mint egy hegycsúcs a síkságból emelkedik ki egész zarándoklatunkból. Nem máshova érkezünk meg a délután közepén, mint Niceába/Nikeába, ahol egy igazi szabadstrand várt bennünket. Eszembe jutottak a '60-as évek lacházi strandélményei. Ott láttam utoljára három generációt egy pokrócon eszegetni a vasárnap déli rántotthús maradékot zöldpaprikával.

A fejkendős nagymamák akkor is Lacházán, most is Niceában cirka ötvenegy-két évesen, nyakig felöltözve, térdig a vízben állva aggódtak a vízben hancúrozó unokák élete iránt. Már ez önmagában meghatott. Mi beszélünk családról? Jogosnak tűnik az az igény, hogy a nagymama maradjon otthon a gyerekekkel, de az is fölmerülhetne, hogy a szülők vigyék magukkal a nagymamát is. Persze van ilyen is, de ez a kevesebb. Abból viszont van bőven, hogy a nagymama özvegységében vagy elváltságában az ikszedik barátjával szeretne a Karib tengerre kirándulni, nem az unokákra vigyázni. Ezt is meg lehet érteni, de nem túl családcentrikus. Ja, és arra is sok példa van, hogy a szülők már régen külön-külön nyaralnak a gyerekekkel meg az aktuális Pista bácsival vagy Ildikóval, hiszen már régen elváltak. Biztos Törökországban sem állt meg az idő, de még a család az család, ahol az anya és a nagymama nő, az apa meg a nagypapa férfi. A strandnak

része volt az az illemhelyre emlékeztető bódé is, ahova nagy bátran beléptem és ott találtam 8-10 férfit összekulcsolt kézzel, ami még rendben is lett volna, de nem a fal mellett álltak egy sorban, hanem összevissza a teremben. Rájöttem, hogy a másik ajtón kellett volna bemennem, mert ez a hely az imádság helye volt, ahol a férfiak a strandolást, meg a lizsézét megszakítva a megfelelő időben, a megfelelő helyen egy imádságra gyűltek össze. Majdnem kezdtem arra gondolni, hogy nálunk a szabadstrandokon miért nincs egy egyszerű kápolna, aztán visszajöttem a földre, mert eszembe jutott, hogy a szabadstrandjainkon általában egy tisztességes illemhely sincs. Itt mindkettő volt, meg az, hogy az emberek szerették a nap melegét, a tenger örömet és főleg egymást.

De ennél van följebb is! A strand egyik sarkában részben a víz alatt, részben a víz fölött világosan követhetők annak a bazilikának a falai, amelyben 325-ben az első egyetemes Zsinaton megfogalmazták a szentháromságtant. Ehhez az kellett, hogy kimondják Krisztus isteni természetét. Az állam és az egyház szétválasztásának helyénvaló, bölcs elve és az e körüli helytelen és minimum balga, tanulatlan purparlé világában el kell mondanom, hogy ezen a Zsinaton részben ott volt, sőt szponzorálta azt Nagy Konstantin császár. Mert akkor még nem volt bűn, ha egy politikai vezető Krisztushitre tért és az sem, ha arra gondolt, hogy a krisztusi hit az egész birodalma javát szolgálja.

A niceai strand kövei, amelybe a strandolók csak bukdácsolnak, tanulmányaimat az egész keresztyén hit rendszerének ki- és felépülését, annak logikáját és társadalmi üzenetét juttatta eszembe. Ennek részleteivel sem az útitársaimat, sem pedig az olvasókat nem unattom tovább.

Helyette egy szuperbékés, interkulturális és nagyon pozitív élményünket osztom meg.

Általában szinte tékozlóan jól tartottuk magunkat a törökországi, turistáknak rendelt intézményekben. A biztonság kedvéért én azért vittem egy hűtőtáskányi mangalica kolbászt, szalonnát és úgy gondoltam, hogy itt, a strandon mi is leterítjük a pokrócunkat és elővesszük bűnös ételeket. Miután felmértem, hogy egyrészt nincs pokrócunk, másrészt, ha leülök, útitársaim kevesen vannak ahhoz,

hogy fölemeljenek, hűtőtáskámmal leültünk a strand kerthelyiségének egy szélső asztalához, ahol nem kevesebbet, mint magyar kolbászt ettünk és magyar sört ittunk a hűtőtáskából. És hogy lelkiismeretünket megnyugtassuk, rendeltünk egy-két kávét a pincértől. Most jön az, amitől ott is és azóta is meghatódom: a pincér kihozta a kávét és nem mondta azt, amit mondjuk a „magyar tenger” partján kapott volna egy ilyen „renitens, pofátlan” asztaltársaság. Nem mondta, hogy „itt csak azt fogyasztathatják, amit itt vesznek”. Nem mondta, hogy „ne egyenek-igyanak olyat, ami idegen a mi hitünkötől és kultúránktól”. És különben is, miért nem tudnak törökül, ha egyszer Törökország levegőjét szívják? A mi pincérünk mást is mondott volna, de arra már nem térek ki, sokkal inkább újra koncentrálok arra a felszolgálóra, aki végignézte sörünket, kolbászunkat, sonkánkat, kibírta, hogy négyen egy kávét iszunk és hozzá kedvesen mosolygott. Kár, hogy ezért az élményért több ezer kilométert kell autózni egy magyarnak. Viszont, aki veszi a fáradságot, az megkapja e felemelő jutalmat. Persze közben már szürkült és vettük az utat/hidat a Dardanel-lákon keresztül, hogy időben hotel-t találjunk és másnap talán már Pál apostol nyomával is találkozunk. Találtunk hotel-t, sőt reggel a bátrabbak a tengerben, a bátortalanabbak a medencében kezdhették a napot.

Folytatás a következő számban olvasható.

Dr. Bóna Zoltán

TÉRSÉGI KULTURÁLIS IRODA NYÍLT DUNAVARSÁNYBAN

Orgonák Éjszakájának koncertje az SDG Házban

A Kulturális és Innovációs Minisztérium támogatásával, a Petőfi Kulturális Program keretein belül a Nemzeti Művelődési Intézet térségi irodák hálózatát alakította ki országosan. Nagy öröm számunkra, hogy az iroda szigetszentmiklósi és ráckevei járás – összefoglaló néven Szigetszentmiklósi Térség – telephelye városunkban, Dunavarsányban talált otthonra és itt kezdte meg tevékenységét. A projektum célja a települések kulturális, művészeti programellátásának elősegítése az eddigi intenzitás növelésével.

Petőfi Kulturális Ügynökség Nonprofit Zrt. „Házhoz megy a Zenede” könnyűzenei történelmi barangolás- és hangszerismogatója. Mindkét szolgáltatást az iskolás gyermekek részére igényelte meg a művelődési házunk. Látva a gyermekek örömet, a pedagógusok elégedettségét, a nagy létszámú érdeklődőt, a jövőben is számíthatnak az iskolások hasonló, kellemes meglepetésre.

Ellátogatott városunkba a Déryné Művészeti Közhasznú Nonprofit Kft. – „Hidak a Kultúra Felé” alprogramjának keretein belül: Dalok a forradalom

Gloria Községi Házban, az „Orgonák Éjszakáján” – amikor országszerte orgonaszó hallható köz- és piactereken, fürdőkben, játszótereken, szeretetotthonokban, persze templomokban, de még a zenélő szökőkutak vízszegerei is orgonazenére táncolnak –, az SDG Községi Ház orgonája is felcsendül, a Filharmónia Magyarország Nonprofit Kft. művészei egyikének jóvoltából.

A térségi kulturális iroda munkatársai: dr. Kun László Károlyné térségi koordinátor és Janicsek Bettina térségi asszisztens. A fenti együttműködésnek köszönhetően – reménységünk

A szolgáltatásokat a Petőfi Művelődési Ház és Könyvtár által erre a célra létrehozott internetes felületén igényelhetik meg a városunk lakói, civil szervezetei és intézményei. A megvalósításra pedig a térségi kulturális irodánk hivatott. Így látogatható el városunkba a Petőfi Irodalmi Múzeum „János vitéz (h)arcai” komplex múzeumpedagógiai programja, és a

viharában című műsora. A jövőben pedig részt vehetünk iskolás és felnőtt kirándulásokon a Magyar Nemzeti Múzeum tematikus múzeumlátogatásain is.

Nagy örömünkre szolgál, hogy már az elsők között részesülhetnek térségünk és persze városunk komolyzene/orgonamuzsika kedvelői is a projektum kínálatából. Pünkösöd szombatján, azaz május 18-án a Soli Deo

szerint – olyan közösségformáló, magas színvonalú kulturális szolgáltatásokban részesülhetnek az itt élők, amelyek hivatottak segíteni a szigetszentmiklósi és ráckevei járás kulturális kapcsolatainak erősödését, a települési intézmények és általában a települések közötti együttműködést és a családok kulturális részvételét is.

Krekácsné K. Bernadett

KIADÓI KÖZLEMÉNY

A Soli Deo Gloria evangélikumi közéleti folyóirat kiadója, a Soli Deo Gloria Közösség 12 éves kiadói tevékenységét mérlegelte a közelmúltban. Megelégedéssel nyugtázta, hogy az általában 16 oldalon, de sokszor jóval nagyobb terjedelemben megjelenő folyóirat talán egyetlen kivétellel évente háromszor az olvasók kezébe került. Köszönet illesse a főszerkesztőt, a szerkesztőket, a szerzőket és az olvasókat! És persze azokat is, akik az évente milliós nagyságrendű költséget előteremtik.

A szerkesztőbizottság e lapzámtól kezdve a következőképpen alakul: főszerkesztő: dr. Szilvay Balázs. Szerkesztőbizottság: Bóna Balázs dr., Csiz-

madia Zoltán dr., Csobolyó Katalin, Veres Enikő.

Az évek során a lapnak először a címdala, később pedig a teljes képanyaga színpompás lett. Ez nyilván növelte a lap minőségét és persze költségét is.

Ugyanakkor az olvasói visszajelzésünk nagyon korlátozott, gyakorlatilag kritikát nem kapunk, ami öröndetes. A közterületekről a lap pillanatok alatt elfogy, ez is öröndetes. De, hogy valójában hány ember szentel figyelmet a lap olvasására, arról csak bizonytalan gondolataink lehetnek.

A költségek és a lelki-szellemi igényt illető bizonytalanság arra indítja a szerkesztőbizottságot, hogy a példányszámot felére csökkentse. Ettől a számtól 400 pél-

dányban jelenik meg a lap. A megszokott helyeken továbbra is felcsippenthető lesz, szinte változatlan mennyiségben. Ugyanakkor akik eddig az újságot – a református egyházközség legtagabb listáján szereplés alapján – otthonukba kapták, számukra ezt a szolgáltatást biztosítani nem tudjuk.

Természetesen, ha valaki a kiadón vagy a szerkesztőségen keresztül jelzi igényét, annak ajándékként a jövőben is házhoz szállítjuk a lapot!

És még természetesebben azt kívánjuk, hogy sokan legyenek, akik örömmel olvassák és számosan legyenek azok is, akik szívesen osztják meg gondolataikat e hasábkon keresztül. Soli Deo Gloria!

Az SDG Közösség vezetősége

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉS A SOLI DEO GLORIA KÖZÖSSÉG ESEMÉNY-NAPTÁRA

Március 24.	10.00	Virágvasárnapi ünnepi istentisztelet	– Ref. Templom
Március 24.	16.00	Civil, ökumenikus családi délután	– Műv. Ház
Március 25 – 27.	18.00	Nagyheti hitmélyítő esték	– Ref. Templom
Március 28.	18.00	Nagycsütörtöki agapés úrvacsora	– Ref. Templom
Március 29	10.00	Nagy-pénteki ünnepi istentisztelet	– Ref. Templom
Március 31.	05.00	Hajnali feltámadási ökumenikus istentisztelet	– SDG Köz. Ház
Márc 31 – Ápr. 1.	10.00	Húsvéti ünnepi úrvacsorás istentiszteletek	– Ref. Templom
Április 2 – 7.		Cserkészek székelyföldi tanyázása	
Április 19 – 21		Ifjúsági hétvége	
Április 24.	17.00	Szent György napi cserkész csapatgyűlés	– SDG Köz. Ház
Május 5.	10.00	Anyák napi ünnepi istentisztelet	– Ref. Templom
Május 9.	18.00	Mennybemenetel ünnepe, konfirmációi vizsga	– Ref. Templom
Május 12.	11.00	Gyülekezeti hálaadó családi délután	– Ref. Templom
Május 16.	18.00	Bűnbánati istentisztelet	– Ref. Templom
Május 18.		Cserkészszolgálat a Ref. Zenei Fesztiválon	– Bp. Bakáts tér
Május 18.	19.00	Cserkész fogadalomtétel, ünnepi esti áhítat	– SDG Köz. Ház

Május 18.	20.00	Pünkösdi orgonakonzert, szeretetvendégség	– SDG Köz. Ház
Május 19 – 20	10.00	Pünkösdi úrvacsorás istentiszteletek	– Ref. Templom
Május 25.		Református Egység Napja	– Debrecen
Június 8.	17.00	Szolgáloi hálaadó sütögetés	– Templomkert
Június 16.	10.00	Tanévzáró istentisztelet, Apák napja	– Ref. Templom
Június 22.		Dunamelléki presbiteri találkozó	
Június 24 – 28.		SDG/cserkész ökumenikus napközis alkotótábor	– SDG Köz. Ház
Július 1 – 5.		Kincskereső Hittanos Gyermektábor	– SDG Köz. Ház
Július 12 – 19.		Cserkészek Nagytábor	– Zemplén
Júli 29 – Aug. 4.		Refisz nagy Nyári tábora	– Balatonszárszó
Augusztus 13 – 18.		Cserkészet vízitúra	– Lacháza-Gemenc
Augusztus 19.		Cserkészszolgálat a Prot. Sokadalomban	– Budai Vár
Augusztus 20.	10.00	Újkenyéri hálaadó istentisztelet	– Ref. Templom
Szeptember 1.	10.00	Tanévnyitó istentisztelet	– Ref. Templom
Szeptember 15.		„Nyitott ház” testvéri találkozó a lacházi Dunaparton, istentisztelet Szigethalmon	

A Református Templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk s azzal egy időben gyermek-istentiszteletet is.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden csütörtökön 7.30-kor 20 perces hétközi áhítatot tartunk.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden szerdán 18.00-kor bibliaórát tartunk.

A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!

További információk

a +36/30 287-0283-as telefonszámon, vagy a drcsobolyoeszter@gmail.com e-mail címen vagy a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon kaphatók.

A Soli Deo Gloria Közösségi Ház kolumbáriumára iránt érdeklődni a +36/20 914-3893-as valamint a +36/30 637-8170-es számon lehet.

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség

Főszerkesztő: Dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Dr. Bóna Balázs, Dr. Csizmadia Zoltán, Csobolyó Katalin, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában

Példányszám: 400

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu

Facebook: Dunavarsányi Reformátusok